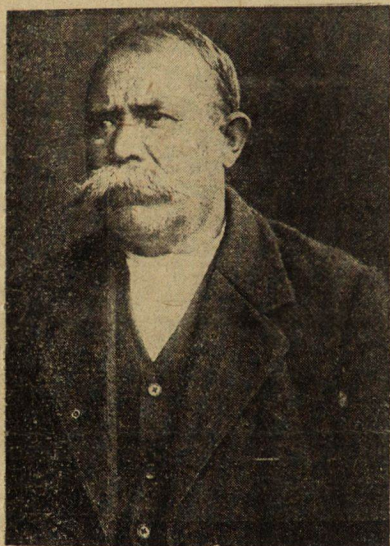

нари, лишени отъ Румъния, Русия, се задоволяватъ повече въ София, гдето мнозина отъ тѣхъ сж количкари. Тѣхната търговия на дребно и по улицитѣ не е много сигурна.

Единъ день тѣ ще разбератъ, че най-добре ще бжде да се завърнатъ на бащинигѣ си ниви, които ще трѣбва да наторятъ и обработятъ мжжки, за да получатъ добри приходи. Сега тѣ сж оставени на старцитѣ, децата и женитѣ. То се знае, че както нивитѣ, така и лозята, ще изпадатъ все повече и че прехраната наспроти новитѣ нужди ще става по оскъдна. Намъ се чини, че ако днешнитѣ количкари въ София се завърнатъ при челядитѣ си и ако се запретнатъ да обработятъ дветѣ хиляди декари лозя съ винено и трапезно грозде, ще получатъ повече, та и семействата имъ ще бждатъ по-добре и по-здрави. Тѣ сж работни хора и ще успѣятъ.

Една голѣма селска лозарска кооперация би създавала нова стопанска сила. Почвата е пригодна. Презъ последнитѣ години отъ село не само не се изнася грозде и гроздови произведения, а става обратно — внасятъ се отъ чужди пазари хиляди литри вино и ракия. Нужно е да се поднови съ преданостъ работата на лозята и засили производството на зърненитѣ храни, за да сме сигурни за живота

Костадинъ Станевъ — пчеларъ и съпругата му Мария.

си въ родния край. Иначе селото се заплашва отъ голѣма опасностъ, защото е останало безъ работни ржце и безъ сериозни грижи.

Пчеларството и особено бубарството нѣкога бѣха добри занаяти за прехрана. Сега и тѣ сж западнали.